

Arrest

nr. 157 430 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 september 2015.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. In het eerste en tweede middel van zijn verzoekschrift werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en schending van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht.”* In het derde middel van zijn verzoekschrift werpt verzoeker op: *“Schending van art. 8 van het E.V.R.M. en evenredigheidsbeginsel.”*

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 2 september 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoeker richt op 15 september 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoeker bij zijn vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 november 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij volhardt en benadrukt dat zelfs indien geen loonfiches werden voorgelegd, toch kon worden vastgesteld dat er voldoende nettoloon aanwezig is en er bovendien geen behoefteanalyse werd gevoerd door de verwerende partij. Het is algemeen geweten dat het brutoloon dient verminderd met 40% teneinde het nettoloon te kennen. De voorzitter merkt op dat deze argumentatie niet werd ontwikkeld. De verzoekende partij erkent dit. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”*

1.5. In de beschikking werd gesteld, *“(…) Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat het netto-inkomen bij gebreke aan loonfiches niet kan ingeschat worden en de verwerende partij dus geen zicht heeft op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De Raad merkt in dezen op dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend en dat het aan hem toekwam om de nodige bewijsstukken voor te leggen inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De bewijslast inzake het vervullen van de voorwaarden ligt bij verzoeker. Verweerder stelt terecht dat zijn dienst bij gebreke aan loonfiches geen zicht heeft op het uiteindelijk netto inkomen van de referentiepersoon en dat het betrokkenen toekomt hun aanvraag te actualiseren.”* Verzoeker kan niet verwachten dat de verwerende partij zich aan het rekenen zet om het nettoloon van de referentiepersoon te gaan bepalen. Het komt verzoeker toe om verwerende partij een duidelijk zicht te bieden op de netto-inkomsten van de referentiepersoon. Waar verzoeker nog opwerpt dat geen behoefteanalyse werd uitgevoerd door de verwerende partij, merkt de Raad op dat deze argumentatie niet werd ontwikkeld in het verzoekschrift, wat verzoeker overigens zelf bevestigt. De Raad herhaalt in deze dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift te remediëren. Evenmin kunnen nieuwe argumenten naar voren worden gebracht. Door voor het overige louter te volharden in zijn verzoekschrift, brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 2 september 2015 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

De middelen zijn ongegrond.

2. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA